

Lekcja 11

16 marca

Siedem plag ostatecznych

Część I: Przegląd lekcji

Tekst przewodni: Ap 15,4.

Cel studium: Ap 16 opisuje siedem plag ostatecznych (Ap 15,1) w dziejach świata. W opisie tych plag występuje jedyny raz w *Biblii* termin „Armagedon”.

Wprowadzenie: Ta część *Apokalipsy Jana* zaczyna się opisem ludu Bożego w czasie końca stojącego nad morzem szklanym i śpiewającego pieśń Mojżesza i Baranka, co jest nawiązaniem do wyjścia z Egiptu (Ap 15,1-4). Następnie przedstawionych jest siedem plag i wizja opuszczonej świątyni po zakończeniu niebiańskiej służby Chrystusa - zakończeniu będącym odwrotnością inauguracji tej służby (Ap 15,5-8; por. Wj 40,34-35). Ta scena przedstawia zakończenie czasu łaski. Następnie siedmiu aniołów otrzymuje polecenie, by wylać jedną po drugiej czasze gniewu na ziemię (Ap 16).

Tematy lekcji: Lekcja i tekst przewodni wprowadzają następujące tematy:

I. Lud Boży nazwany różnymi nazwami. Dowody w tekście świadczą, iż takie nazwy jak „reszta”, „144 tysiące” i „święci” odnoszą się do tej samej grupy w czasie końca.

II. Dlaczego Bóg ześle plagi, jeśli nikt w ich wyniku nie okaże skruchy?

III. Symboliczne znaczenie rzeki Eufrat w Ap 16,12.

IV. Dwie ewangelie w *Apokalipsie Jana*. Trzej aniołowie (Ap 14,6-12) i trzy żaby (Ap 16,13-14) to przeciwstawne symbole prawdziwej i fałszywej ewangelii.

V. Cyrus Perski i druga połowa *Apokalipsy Jana*. Pogański król był typem Mesjasza.

VI. Znaczenie Armagedonu.

Praktyczne zastosowanie: W tej części zbadamy, jak opis bitwy Armagedon w *Apokalipsie Jana* pomaga w przygotowaniu duchowym na czas końca.

Część II: Komentarz

Zob. Wprowadzenie jako podsumowanie Ap 15—16.

Rozwinięcie głównych tematów lekcji 11:

I. Lud Boży nazwany różnymi nazwami.

W poprzednich lekcjach przewodnika dla nauczycieli zauważyliśmy, że wierny lud Boży w czasie końca jest nazwany resztą w Ap 12,17 i 144 tysiącami w Ap 14,1. Nawiązanie do Jl 2,32 w Ap 14,1 świadczy, że Jan rozumie te dwie grupy jako jedną i tę samą. Istnieją także dalsze dowody w *Apokalipsie Jana*, że liczne nazwy ludu Bożego odnoszą się do tej samej grupy w czasie końca, a nie do różnych grup.

144 tysiące i wielki tłum wydają się z pozoru przeciwieństwem. Jak zauważyliśmy w lekcji 6 przewodnika (zob. punkt IV.), istnieją dwa poglądy w tej kwestii. Lud Boży w czasie końca jest nazwany 144 tysiącami w Ap 14,1 i „świętymi” w Ap 14,12, ale „święci” ze wszystkich wieków, a zwłaszcza w okresie 1260 „dni”/lat, są opisani w Ap 17,6. Tak więc lud Boży w czasie końca jest nazwany w *Apokalipsie Jana* wieloma nazwami: 144 tysiące, reszta i święci (Ap 14,12). Stoją oni nad morzem szklanym (Ap 15,2), strzegą swoich szat (Ap 16,15) oraz są nazwani wybranymi i wiernymi wyznawcami Baranka (Ap 17,14).

II. Dlaczego Bóg ześle plagi, jeśli nikt w ich wyniku nie okaże skruchy?

Zwiedzenia i plagi związane z ostatecznym kryzysem obnażą prawdę o szatanie i jego zwolennikach (2 Tes 2,10-12). To nie wina Boga, że bezbożni nie przyjęli odkupienia. Ani łaska Boża (Rz 2,4), ani plagi ostateczne (Ap 16,9.11.21) nie doprowadzą do skruchy tych, którzy odrzucili zbawienie. Potępieni zatwardzili się w postawie, którą obrali. Tak więc ostatecznie nawet zagłada bezbożnych przyniesie chwałę charakterowi Boga (Ap 15,3-4). Uczynili siebie niezdolnymi do przyjęcia zbawienia, a więc Bóg ze smutkiem musi pozwolić im pójść drogą, którą wybrali (Oz 11,7-8). Nawet po milenium, mając wyraźne zrozumienie charakteru Boga, bezbożni nie będą zdolni poddać się zmianie charakteru (Ap 20,7-10). Plagi obnażą ich utrwaloną niezdolność do życia wiecznego i potwierdzą słuszność sądu Bożego w każdym przypadku.

III. Symboliczne znaczenie rzeki Eufrat w Ap 16,12.

Co oznacza rzeka Eufrat w Ap 16,12? Nie musimy gubić się w domysłach, jako że sam tekst wyjaśnia ten symbol. W Ap 17,1 zaczyna się objaśnienie jednej z czasz z plagami, która to plaga dotyczy wody. Ma to powiązanie z szóstą plagą, jako że kobieta, która zasiada nad wodami, nosi nazwę Babilonu (Ap 17,5), a „wiele wód” Babilonu to inaczej rzeka Eufrat (Jr 51,13).

Znaczenie rzeki Eufrat jest wyjaśnione w Ap 17,15. Wody z w. 1 oznaczają „ludy i tłumy, i narody, i języki”, innymi słowy - cywilne i świeckie siły całego świata. Te siły służą Babilonowi do pewnego czasu (Ap 17,3.12-13), tworząc ogólnoswiatową eschatologiczną konfederację przeciwną Bogu i Jego ludowi w czasie końca.

IV. Dwie ewangelie w *Apokalipsie Jana*.

Trzej aniołowie z Ap 14,6-12 wspólnie głoszą ostatnie przesłanie ewangelii dla świata. Wielu czytelników *Apokalipsy Jana* nie dostrzega fałszywej ewangelii głoszonej światu, jak wskazuje Ap 16,13-14.

Smok, bestia i fałszywy prorok (fałszywa trójca z Ap 13) wypuszczają nieczyste duchy jak żaby ze swoich ust (Ap 16,13). Według w. 14 te żaby to „duchy demonów” idące do królów całego świata, by zgromadzić ich na bitwę Armagedon (zob. także Ap 16,16). Demony to aniołowie zła, a zatem mamy

trzech świętych aniołów działających przez Bożą resztę głoszącą prawdziwą ewangelię w Ap 14 oraz trzech złych aniołów głoszących fałszywą ewangelię w Ap 13; 16.

Obie „ewangelie” są kierowane do całego świata (Ap 14,6; 16,14). Ta fałszywa ewangelia jest opisana także w 2 Tes 2,9-12 i Mt 24,24-27. Ci, którzy nie polegają na słowach *Pisma Świętego*, zostaną zwiedzeni w ostatecznym kryzysie.

V. Cyrus Perski i druga połowa *Apokalipsy Jana*.

W Ap 16,12 osuszenie Eufratu czyli systemu politycznego i militarnego wsparcia Babilonu (Jr 50,37-38; Jr 51,35-36) przygotowuje drogę dla królów ze wschodu. Ten krótki opis przypomina, jak wojsko Cyrusa nadeszło z północy i wschodu do Babilonu. Inżynierowie perscy odkryli obniżenie terenu w pobliżu rzeki, wykonali przekop i skierowali tam jej nurt, dzięki czemu żołnierze cyrusa weszli do miasta korytem Eufratu pod potężnym miejskim murem. Ponieważ ataku dokonano w dniu uczty trwającej w mieście, armia perska zastała pijanych strażników, którzy pozostawili otwarte bramy wzdłuż brzegu rzeki wewnątrz murów miejskich. Tak więc bez przeszkód wtargnęli do miasta wybierając obrońców i zabijając samego króla Besazara (zob. Dn 5). W kolejnych miesiącach i latach Cyrus zainicjował proces, w wyniku którego rozproszona reszta Izraela mogła powrócić do ojczyzny oraz odbudować Jerozolimę i świątynię.

Zwróć uwagę jeszcze raz na kolejność wydarzeń. W czasach starotestamentowych Cyrurs, król Persji, osuszył rzekę Eufrat w celu pokonania Babilonu i uwolnienia Izraela. Ta narracja wyraźnie jest podstawą ostatniej części *Apokalipsy Jana*. W *Apokalipsie Jana* wody eschatologicznej rzeki Eufrat zostają osuszone, by przygotować drogę eschatologicznemu Cyrusowi („królom ze wschodu”), który pokona eschatologiczny Babilon, by wyzwolić eschatologicznego Izraela! Zasadnicza struktura narracji bitwy Armagedon jest oparta na starotestamentowej historii Cyrusa i upadku Babilonu.

VI. Znaczenie Armagedonu.

Ap 16,16 wyjaśnia, iż słowo „Armagedon” (gr. *har-mageddon*) jest oparte na języku hebrajskim, w którym *har* oznacza górę. Zatem naturalnym znaczeniem słowa „Armagedon” byłoby wyrażenie „Góra Megiddo”. Problem w tym, iż na całym świecie nie istnieje góra o takiej nazwie. Istnieją wody Megiddo (Sdz 5,19), dolina Megiddo (2 Krn 35,22) i miasto Megiddo (1 Krl 9,15). Niektórzy sugerują tłumaczenia takie jak „góra zagłady” (na podstawie Za 12,11) czy „góra zgromadzenia” (za Iz 14,13).

Większość biblistów dochodzi do wniosku, że najlepszym skojarzeniem dla *har-mageddon* jest góra wznosząca się ponad wodami, doliną i miastem Megiddo, mianowicie góra Karmel. Jest to miejsce, gdzie Eliasz sprowadził ogień z nieba na ziemię, aby wykazać, że Jahwe jest prawdziwym Bogiem (Ap 13,13-14). W ostatnich dniach historii świata nastąpi konfrontacja między prawdziwym Bogiem (Ap 4—5) a fałszywą trójcą (Ap 16,13-14). Będzie to także konfrontacja między trzema aniołami (Ap 14,6-12) a trzema żabami. W tym ostatecznym sporze ogień spadnie na niewłaściwy ołtarz (Ap 13,13-14), ale prawdziwy Bóg ostatecznie zwycięży (Ap 15,3-4).

Część III: Praktyczne zastosowanie

1. W opis bitwy Armagedon (Ap 16,13-16) wplecione zostało błogosławieństwo dla tych, którzy strzegą swoich szat (Ap 16,15). W lekcji 3 (punkt V) zauważyliśmy, że jest to wyraźne nawiązanie do Ap 3,18 - ostrzeżenia Chrystusa skierowanego do Laodycei. Tak więc istnieje wyraźne powiązanie między zbożem laodycejskim a ostatecznym Bożym wezwaniem skierowanym do świata w kontekście Armagedonu. Kościół, który przejdzie przez ostateczny kryzys w dziejach świata jest obciążony poważnymi wadami, ale jest przedmiotem szczególnej troski Jezusa i ostatecznie zwycięży (Ap 3,21). Ten paradoks powinien być zarówno ostrzeżeniem jak i pocieszeniem dla współczesnego ludu Bożego.

2. W jednym wersecie (Ap 16,15) Jan łączy szereg nowotestamentowych ostrzeżeń w kontekście czasu końca. Zarówno „przychodzę jak złodziej” jak i „błogosławiony ten, który czuwa” są echem słów Jezusa powtórzonych następnie przez Pawła (Mt 24,42-44; Łk 12,37-39; 1 Tes 5,1-6). Wszystkie trzy fragmenty dotyczą gotowości na powtórne przyjście Jezusa. Przywołując te ostrzeżenia w kontekście bitwy Armagedon *Apokalipsa Jana* wskazuje jasno, że teraz jest czas, by usłuchać ostrzeżenia i nie znaleźć się po niewłaściwej stronie. Naszym duchowym zadaniem jest strzec serce, myśli i postępowanie oraz pozostać wiernym Bogu pomimo zwiedzeń i przymusu, z jakimi możemy się spotkać. Potrzeba zarówno wiernego wytrwania jak i rozeznania opartego na słowach Jezusa skierowanych do Laodycei. Kiedy wybieramy wierność Bogu dzisiaj pomimo różnych pokus, przygotowujemy się na największą bitwę w czasie końca.